

תת"ע 7999/09/20 - מדינת ישראל נגד מחאמיד עודאי

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 7999-09-20 מדינת ישראל נ' מחאמיד עודאי
תיק חיצוני: 10155591992

בפני **כבוד השופט אור לרנר**
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים מחאמיד עודאי

החלטה

בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדרו של הנאשם.

הנאשם טוען כי ביקש להזמין למשפט מכתובתו של בא-כוחו, על רקע קשיים בקבלת דברי דואר באיזור מגוריו, אך ההזמנה נשלחה לנאשם עצמו. עוד טוען הנאשם כי לא קיבל הזמנה לדיון ולא נודע לו על גזר הדין עד שהדבר הודע לו לאחרונה על ידי שוטר שבדק אותו. כן טוען הנאשם לכשלים ברישום הדו"ח.

המאשימה מתנגדת לבקשה מציינת כי דבר הדואר נשלח לכתובת אותה עדכן הנאשם ברשות האוכלוסין וכי הבקשה הוגשה בשיהוי ניכר.

דין הבקשה להידחות.

ההזמנה לדיון נשלחה לכתובתו הרשומה של הנאשם וחזרה בציון "נמסר לנמען", ועליה חתימה הנחזית להיות חתימתו של המבקש. די באמור כדי לבסס מסירה כדן והיה על הנאשם, לכל הפחות, להתייחס ישירות לאישור המסירה. ודוק, כבר בתאריך 18.5.22 הגיש הנאשם בקשה לקבל עותק מאישור המסירה והורתי כי זו תימסר לו על פי הנהלים, ולמרות זאת לא הגיש הבקשה בתוך שהוא טוען כי לא הצליח לקבל את אישור המסירה.

כידוע, לא די בטענות בעלמא בעניין זה.

"כאשר דו"ח העבירה, ההזמנה לדיון, או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במשרד הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות... טענות לשיבושים בהגעת דברי הדואר יש לתמוך בחומר ממשי, ואין להעלות טענות מסוג זה בעלמא וללא כל תימוכין" (רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (25.3.2018)).

עמוד 1

זאת ועוד, מבלי לקבוע מסמרות באשר לחובתה של המאשימה לזמן נאשמים גם ממשד באי-כוחם מקום בו הם דורשים זאת, הרי שעניין זו נועד להסיר את החשש שמא דבר הדואר לא יגיע למועדו. מקום בו דבר הדואר הגיע ליעדו וההזמנה לדין אינה מבוססת על חזקת המסירה המתמצת בסימון "לא נדרש", איני סבור כי יש לאפשר לנאשם להתחבא מאחורי בא-כוחו.

מעבר לאמור, ההודעה על הקנס (קרי עותק מגזר הדין), נשלח לנאשם ואישור המסירה חזר בציון "בהיעדר הנמען נמסר למי שגר עמו בבית...", וחתום ע"י "מוחמד" לגביו מצוין כי המדובר באחיו. די באישור זה כדי לבסס מסירה כדין של גזר הדין והנאשם מוחזק כמי שידע על גזר הדין במועד זה.

על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

למעשה, לתיק הוגש יפוי כוח כבר בתאריך 15.5.22 ולפיכך הגשת הבקשה רק ביום 17.7.22 חורגת כשלעצמה מסד הזמנים הקבוע בחוק.

בחנתי אף את טענותיו של הנאשם בעניין הכשלים הראייתיים, טענות שעיקרן מהימנות גרסת השוטר. טענות אלה יכול והיו בעלות משקל, לו היה מתנהל הליך הוכחות ומהימנות השוטר היתה עומדת למבחן בעת עדותו, אך אין די בהם כדי להחזיר את הגלגל לאחור. לשם ביטול הרשעת הנאשם דרושה מסה נכבדת של ראיות אשר מטילה צל כבד על הרשעתו. לא כך הדבר בעניינו. יפים לעניין דבריו של כב' הש' קוטון בעפ"ת 36978-04-18 הייתם סבית (31.5.18):

"קיים קושי רב בקבלת טענות עובדתיות אשר מטרתן להתעמת עם דברים ברורים שרשם השוטר בהודעה, בעוד הטענות הן טענות כבושות שעומדות בסתירה מוחלטת לאמור בהודעה על תשלום הקנס ובדברי המערער עצמו אשר בסמוך אליהם מתנוססת חתימת ידו. צדק אפוא בית משפט קמא עת קבע שטענות המערער בתצהירו היו ראויות להישמע אילו היה מתנהל משפט, היינו הליך הוכחות. אלא שהמערער בחר שלא להגיש בקשה להישפט במועד ובחר לשלם את הקנס שהוטל עליו. רק לאחר יותר מחמישה חודשים מיום קבלת ההודעה (12.9.17) חתם על התצהיר הנלווה לבקשה שהגיש לבית משפט קמא".

לכך יש להוסיף כי הנאשם כלל לא צירף לבקשתו עותק מהדו"ח המקורי ולכן לא ניתן אף לבחון לגופן את טענותיו בדבר כשלים ראייתיים. מי הטוען לכשלים ראייתיים עליו להוכיחם ולכן עליו החובה לצרף את המסמכים הרלבנטיים,

בבחינת "המוציא מחברו עליו הראיה".

סוף דבר, הבקשה נדחית ופסק הדין יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע.

ניתנה היום, ב' אלול תשפ"ב, 29 אוגוסט 2022, בהעדר
הצדדים.